

van glinsterende herfstdraadjes, versierd met de glanzende paarlen van de regendroppels.

Daar hebben zij voor de kleine gasten bankjes gemaakt van 't grijze mos. Maar voor den heer Herfst bouwden ze een grote, hoge zotel van dennespels, eikels en kastanjes, die ze met fluweelig groen mos bekleedden. Daarop zet zich de heer Herfst in zijn goud sijen mantel en ontvangt zo 'n gasten. Als allen zijn geseten, ziet hij toe, hoe de kabouterjes, die het feestmaal hebben gekookt, de schotels binnen brengen; ze hebben witte kokamutsjes op, de eekhoorns zetten de schotels op tafel en de kleine gasten doen zich tegoed. Dan wordt er gedanst en gezongen en kleine dieren uit het bos doen mee. Ze vieren allen samen zo vrolijk feest, dat ze niet bemerken hoe de zon is schuil gegaan achter donkere wolken. Opeens echter beginnen de muren te trillen, een gure luchtstroom gaat door de openstaande ramen. Heer Herfst roept: „Vlucht, vlucht, de reuzen komen: Stormwind en Slagregen. Met hagelstenen zullen ze ons verpletteren. Boesmuisen, uit het bos, komt hier, haast u vlug.“ Hij klapt in de handen en daar komen de boesmuisjes aangelopen. Zij nemen alle gasten op hun rug en met Titania en Oberon vooraan rennen ze over de heide en brengen ze veilig naar hula, naar hun grot in het bos.

„Maar hoe gaat het nu met den heer Herfst?“ — „Hij heeft 'n zwart paard uit de stal gehaald, 'n ollefas om de schouders geslagen, 'n zuidwester opgezet en is in razende galop weggereden, het Westen in. Waarheen? Niemand weet het. Maar Stormwind zal de feestmaal vernielen. Slagregen het goud doen smelten en de kleuren sullen grauw worden. En als eindelijk de reuzen mee worden, komt de Stille. Sneeuwvlokken dwarrelen zachtikens neer en temidden daarvan verschijnt de nieuwe heer. Het is heer Winter. Een nieuw paleis gaat hij zich bouwen. En nu is ons sprookje uit. En wij gaan nu ook naar binnen, want het wordt guur.“ — „'t Was toch wel een echt, heel echt sprookje, moeke“, zei M^ore tevreden. M. W.

HET RITSELEN VAN HET DORRE BLAD.

Pas las ik in de Kampioen een prachtig stuk van een houtvester. Dat is iemand, die veel geleerd heeft omtrent bomen en bossen. Die zorgen moet, dat de bossen in goede staat blijven, dat de bomen er fleurig bij staan, dat er steeds jonge houtaanplant komt. De houtvester schreef over „De dierenwereld in onze bossen“. En hij plaagde de menschen een beetje, omdat ze zo makkelijk denken, dat een bos alleen maar uit bomen bestaat. O neen! zegt hij. In een bos is nog heel wat meer te zien en te beleven. — Vooral als je er telkens terugkomt — „Dan is een bos als een geheimzinnig boek — je leest en herleest het en begint zo langzamerhand de inhoud te verstaan.“

Wat er in een bos meer is dan de bomen — dat zijn de dieren. En heel wat meer dieren dan de wandelaar, die zo nu en dan eens in een bos komt, er ziet.

Het ritsele van het dorre blad kan ons in het najaar heel wat

openbaren. Allereerst zijn daar de eekhoorns, die tussen de dorre blaren hun wintervoorraad opdoen. Eikels, beukenoten, andere boomzaden.

Wie geduld heeft, kan de boesmuis bespieden. De boesmuis heeft lange achterpoten, springt meer dan ze loopt; haar schitterende oogjes zijn groot en haar staart heel lang. En weer ritsele het blad — daar is de kleine, reuze woelmuis, met haar kleine oogjes en haar kort staartje. Het wezeltje doet de blaren ritsele — het loopt lang niet zo gauw weg als je denken zou door het spreekwoord: zo bang als een wezel.

Als 's avonds de dorre blaren ritsele, dan is er tien tegen één kans, dat er een egel in de buurt is. Zodra hij den mens gewaar wordt, rolt hij zich op en denkt dan, buiten gevaar te zijn. Wat dan ook meest het geval is. Want welke avondwandelaar zou het in het hoofd halen, zo'n dier kwaad te doen! Je bent al veel te blij, dat je eens één van de geheimzinnige bewoners van het bos te zien hebt gekregen.

En in de bomen huizen de vogels, en om hun nesten sluipt soms de marter — tegen de stammen klauteren de boomkrulpers en de boomkiefers. Tussen de boomwortels onder de grond leven de larven, de aardrupeën, de veenmollen — de konijnen de veldmuisen — wat niet al.

Ja, houtvester, we zijn ervan overtuigd, dat er in het bos heel wat meer leeft dan de bomen en we zullen ogen en oren goed open houden.

NANNIE VAN WEHL.

(Uit „de Kleins Androcles“.)

DE BONT KRAAL

Hij is er weer, hij is er weer,
de bonte kraal uit 't Noorden.

Hij heeft zijn grijze jasje an;
het kleed waaraan je 'm kennen
(kan.

Hij kraat „Hallo, hier ben ik weer,
de bode van de winter!“

Hij fladdert door de grijze lucht
en scheidt op alle vogels.

Hij rijdt soms op een schapenrug
of zit te krassen op een brug.
(kan.

Hij lacht om wind, hij lacht om
(vorst
om ijs en sneeuw en regen.

Hij vindt hem fijn, de Noorden-
(wind.

Hij houdt van grijze wolken.
De bomen ziet hij 't liefste kaal,
de velden dor, de weiden vaal.
Een sneeuwjacht en een ijsel-
(nacht,

dat zijn 'n kameraden.

S. FRANK.